

enes om under Hovedlovens Behandling, og Resultatet deraf har været det, at Lovgivningsmagten har været træt med Aar efter Aar at behandle enkeltvis disse smaa Spørgsmaal, og Resultatet af Behandlingen har, som bekendt, været det, at Landstinget stadig har viist den Resignation overfor Folkethinget at fravige den Mening, det havde under Hovedlovens Behandling, saaledes at i Virkeligheden Resultatet indtil for to Aar siden har været det, at Folkethingets Mening er bleven gennemført, vel ikke i Hovedloven, men i de enkelte Love, som Hovedloven har paabudt. Nu ser jeg ikke rettere, end at naar vi nu staa overfor en ny Afgjorelse, vil det være den allerminst helbige Bestemmelse af alle at træffe fra Landstingets Side, overensstemmende med det ærede Medlems Hensigt at lade Loven ligge, altsaa, med andre Ord, ikke at tage en bestemt Position overfor Hovedspørgsmaalet. Dersom det ærede Medlem skulde ville bebrejde mig en Inkonsekvens her, idet i selve det foreliggende Lovforslag et Spørgsmaal er henvist til fremtidig Afgjorelse, nemlig Spørgsmaalet om Frederiksberg Amtstue, skal jeg bemærke, at det ikke er et principielt Spørgsmaal, som her er henvist til fremtidig Afgjorelse, men det er et rent Detailspørgsmaal, som jeg kan kalde det. Det er et Spørgsmaal, som jeg tror kræver en omhyggelig Overveelse, før man foreslaar en anden Ordning, og Gjennemførelsen af en anden Ordning for Frederiksberg Amtstues Vedkommende tror jeg, ihukommende den varme Kamp om Esroms Amtstues Nedlæggelse, er Noget, som det vil have stor Vanskelighed at føre igennem; jeg kan ikke tro, at det er rigtigt at knytte et saa vanskeligt Detailspørgsmaal til Hovedloven. Det er Grunden til, at Spørgsmaalet om Frederiksberg Amtstue er henvist til en senere Afgjorelse; det er ikke, fordi deri ligger noget Principielt, men fordi selve Detaillerne endnu ville være saa vanskelige at bestemme og det Hele saa vanskeligt at gennemføre, at jeg har troet, at det var rigtigt at holde disse Bestemmelser udenfor Hovedloven. Jeg maa altsaa i Modsetning til den ærede sidste Aler gjentagende anbefale Lovforslaget til Landstingets alvorlige Prøvelse.

Andra: Det var kun en Følelse af Beskedenhed, der gjorde, at jeg før ikke stillede særligt Krav paa den Andel, som ogsaa jeg havde i Resignationen. Det kan, naar den ærede Finantsminister fremhæver dette, paa ingen Maade negtes, at ogsaa Landstinget har viist sig i Besiddelse af denne Dyd i et ikke ringe Maal. Da jeg iøvrigt ønsker, at enhver mulig Divergens i Ansuelse mellem den ærede Finantsminister og mig saa hurtigt som muligt maa fjernes, griber jeg strax Ordet for at sige, at jeg maa have udtrykt mig ueheldigt. Jeg tror virkelig, at det maatte ligge i mine Udtryk, at det var mit Hovedønske,

at der slet ikke skulde ske Noget ved Loven. Hvis Ordene ere saadane saaledes, have de daarlige rammet min Tanke. Mit Ønske er, at Stillingen opretholdes, at det slaas fast ved Loven, at dette sker, med andre Ord, at Finantsministeren saar sit Lovforslag, som han oprindeligt har forelagt det; men jeg har blot villet tillade mig at give Thinget den Oplysning, at, dersom disse Ønskers Gjennemførelse skulde vise sig umulig, dersom man altsaa kom til at maatte tage tiltakke med det Bestaaende, var der ingen Ulykke derved. Det er kun dette, jeg har villet anføre, for at man ikke skulde tage i Betænkning at bortvise den Begjæring, som nu bydes ved Folkethingets Forslag. Har jeg givet Anledning til en anden Opfattelse, beklager jeg det og tager det nu tilbage. Jeg ønsker, som sagt, at man om muligt maa kunne forbedre Finantsministerens Lovforslag og faae det fastslaaet ved Lovgivningsmagten. Med Hensyn til Embedet i Frederiksberg forstaaer jeg nu godt, at den ærede Finantsminister kan have et Ønske om ved indtrædende Balance at ordne Forholdet paa anden Maade; men hvad jeg mindre godt forstaaer, er den urokkelige Tilid, som den ærede Finantsminister vedbliver at bevare med Hensyn til at give Vaaben, som han har i sin Haand, fra sig. Nu forudsætter jeg f. Ex., at den Dag imorgen bliver Embedet ledigt, og at Finantsministeren med fuldstændig Ret siger: Jeg vil ikke besætte det paany, thi jeg vil have Embedet forandret paa den og den Maade; disse Indtægter skulle omlægges, og der skal gjøres den og den Forandring; i Genhold dertil vil jeg forelægge Lovgivningsmagten Forslag, og jeg konstituerer altsaa indtil videre. Staaer Finantsministeren saa ikke ganske anderledes overfor Lovgivningsmagten, naar han kan sige: Der er mit Forslag; vil man gaa ind paa det, er jeg meget tilfreds, men hvis man ikke vil, saa besætter jeg Embedet igjen, saa er jeg ikke tvungen til at lade dette Embede til evige Tider bestyre ved Konstitution. Det er jo et Vaaben, man har i sin Haand, at det Bestaaende lovligt kan blive opretholdt, indtil vi kunne blive enige om en ny Lov. Derfor kan Ministeren sige: Jeg giver ikke den nu bestaaende Lov fra mig, før jeg har sikret mig at kunne faae den nye. Jeg synes derfor, at det under alle Omstændigheder vil være et stort Gode at faae Bestemmelsen slettet. Der er da ikke det Ringeste, der forhindrer Finantsministeren i at gjøre Alt, hvad han ønsker at gjøre; men nu bliver der paalagt ham en Lønning, som han da vil være fri for.

Claudi: Som Landstingsmand fra en af de Egne, om hvis Amtstues Nedlæggelse der er Tale, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Om og hvorvidt det er en mere eller mindre ligegyldig Sag for Ebeltoft, for Møen at miste Amtstuerne der, veed jeg ikke, men